

en kos nekdanje Karnie, in da je Karni in Karnia eno ime s Krajni, Krajna, in da je li različno zgovarjano.

Življenje imenitnih Slovanov.

J. A. Supančič.

Bil je Supančič naš eden izmed naj izverstniših mož, ktere je krajnska zemlja rodila — zvezda lesketča na nebu pesništva. Živel, delal in končal je verli mož na tuji zemlji, kakor več sinov domovine; ljubezen in poštovanje vsih pravednih ste ga pa povsod spremljale ter položile venec tujih cvetic na gomilo njegovo. — Opisal je življenje tega našega rojaka slavnoznani dohtar in prof. R. Puff v Mariboru. Iz življenjopisa tega posnamemo nekoliko verstic, ki bi utegnile biti zanimive bravcem „Novic“.

Bela Ljubljana je rodila Janeza Antona Supančiča 22. maja leta 1788. Stariši mu niso bili bogati, bili so pa omikani in pošteni. Hodil je mladeneč v učilnice svojega rojstnega mesta, ter uspešno doveršil nauke latinske in modroslovske. Potem je bil nekoliko časa učenik v hiši nekega vrednega plemenitnika, kjer je imel čas in priložnost pečati se s pesništvom pa tudi z dogodivščino in starinoslovjem.

Pozneje je bil namestni učitelj na gimnazii v Ljubljani, nekoliko let za tem pa učitelj zemljopisja in zgodovine v Celji. Tu posebno se je udal pesništvu, ter po časopisih priobčil mnogo prelepih plodov pesniškega duha svojega. (Posebno v nekdanjem ljubljanskem in graškem tedniku je mnogo njegovih lepih pesem). Zraven tega je tudi marljivo delal v medaljoslovju, rodoslovju in deželopisji domorodni.

Leta 1819 je bil izvoljen učitelj 5. razreda gimnazialnih šol v Mariboru. Goreča in krepka beseda v naukih, ki jih je razlagal, in prijazna obnaša ste mu naklonile vse serca njegovih učencev.

Prihajati pa so jele telesne nadloge, nevesele okolnosti in druge razmere, ktere so motile serce čutljivega pesnika. Podkopovale so notranje bitje njegovo, med tim ko na videz je bil še vesel in duša marsikterega omikanega društva.

Leta 1831 je prostovoljno premenil učilno mesto ter se podal v Koper. Nenavadni način ondašnjega življenja in druge razmere so bile uzrok, da je jel čedalje huje bolehovati, ter po britkem terpljenju umerl 26. julija 1833. Spremili so domači in tuji truplo preblagega pesnika, kterege so hvaležni učenci nesli na poslednje počivališče.

Zložil je bil Supančič mnogo krasnih pesem, ktere so tiskane bile po raznih časopisih; razun teh je spisal tudi „Potovanje iz Celja v Sevnico“, „v Sočbe“ itd. Na svitlo je dal tudi lepo dramo pod naslovom: „Der Türkensturm auf Marburg“.

Slovel je S. posebno v liriškem pesništvu in v pesniških pripovedkah in baladah.

Zapustil je mnogo rokopisov pesniškega in zgodovinskega obsežka, ki pa, žalibog! so se pogubili po smerti njegovi.

Bil je Supančič srednje postave; temne oči njegove so se lesketale milogoreče; gladki govor njegov naznjal je v vsem moža, ki je bil vaje omikanega sveta.

Prerano je zamerl izverstni mož. Ime njegovo pa živí v vednem spominu prijatlov in učencev njegovih. J. Š.

Novičar iz austrijskih krajev.

Iz zlatnega Praga 20. apr. 12. t. m. ob 6. uri zvečer spremili smo na pokopališče z veliko žalostjo zasluženega českega spisovatelja doktorja Ant. Jungmana, viteza reda Lavoslavovega, c. k. svetovavca,

bivšega rektorja magnifika in profesorja zdravilstva na visocih šolah pražkih, častnega člana mnogih učenih družtev itd. Rajni bil je mlajši brat českega „tihega genija“, po čelem izobraženem svetu slavno znanega, za česko literaturo najzaslužnejega učenika, velikega Josipa Jungmana, in kakor on, rojen v Hudlicah pri Berunu (l. 1775). Pokopan je zraven tega svojega glasovitega brata, kakor je rajni že ob življenju svojem želel. — Gosp. F. S. Kodym, izverstni vrednik českega kmetijskega lista (kteri je z novim letom svoj prejšni naslov: „Tydennik“ v bolj primerni „Hospodárské noviny“ premenil) izdal je že dva dela toliko znamenitega, občekoristnega spisa: „Najglavnejí temelj kmetijstva: kmetijska kemija (ločba) v krasnem českem prevodu, po slavnem prof. J. A. Stöckhardt-u izdelanem. Ni potreba na dolgo in široko hvaliti tega prevoda, ker se po izverstnosti svoji in — moremo po pravici réči — po zaresni izvirnosti svoji že sam hvali in priporočuje. Gotovo je, da si je dr. Kodym s tim delom za česko literaturo veliko slavo pridobil, kar poterjujejo celò ostri kritikarji česki, kteri presojevaje prvi že pred izdani del Kodymovega prevoda „kmetijske kemije“ Stöckhardtove pravijo, da ta prevod zavoljo svoje tehnične doveršenosti, krasote narodnih izrazov in še drugih mnogih prednost zares zasluži, v znanstvenem književstvu slovanskem biti izgled za vse enake dela, kterih v prihodnosti pričakujemo. — Kako marljivo bratje česki v „slovanskih Atenah“ — v Pragu zlatnem — delajo za razširjevanje časopistva, in po tem takem za popolnjenje narodnega knjižestva, naj Vam to služi za nov dokaz: da g. Jaroslav Pospíšil — knjigár, da malo tacih imamo — pripravlja veliki literarni časopis, kterege bo on sam izdajal. Natančneje o tem časopisu novem Vam še zdaj nič povedati nemorem, ker še ni natanko določeno, kdaj bode začel izhajati. Za gotovo pa kmalu, ker mu je že dovoljenje došlo od tukajšnega c. k. vladnega namestništva. — Tudi zraven izhajajočih že dvéh humorističnih časopisov českih bode izhajal še tretji takošni perjodiški list. — „Lumir“ prinaša sedaj razun svojih navadnih književnih prilog vsaki teden še dvé prilogi. — Slovenskim mladencem, kteri se hočejo popolnoma soznaniti s českim narečjem in njegovim književstvom, priporočujem za mladež lepi časopis, kteri pod naslovom „Zlaté Klasy“ (vrednik mu je učitelj g. Rozum) v tukajšni kamnotiskarni g. Jelineka, z lepimi podobami slavnih slovanskih mož in tudi drugih važnih predmetov okinčan, vsaki teden enkrat na pol pôli izhaja, in za mladež obilo sladkega medú prinaša. (S tim listom se tudi premije za celo- in polletne naročnike darujejo.) Z Bogom! Zorislav.

Dostavek k članku »o Vrazovi zapuščini«.

Popisovaje zbirke narodnih pesem, nahajajočih se v Vrazovi zapuščini, nisem omenil zbirke kranjskih. Kdo jih je nabral, nevé m za celo. Mislim pa, da gosp. dr. Kočevár, vredni prijatelj Vrazov. — To v dosego veče popolnosti svojega popisa po dolžnosti svoji dostavljam *).

Spisatelj člankov: „o Vrazovi zapušč.“ in: „Še nekaj o Vr. zap.“

Iz Dervanje na Štajarsk. 2. maja. Ravno lanskemu vremenu nasprot so naši ilovnati griči letos terdni bili kot vaše Kraške skale, ker silni vetri so jih venomé brisali in sušili; razpokana zemlja in vso rastlinje je zevalo po rôsi, mali dež 28. aprila pa je vse

*) V 20. listu „Novic“ na str. 4. tega lista (60.) v 1. stolpu pri koncu članka „o Vrazovi zapušč.“ ima se namesti: „nekteri visokoučeni gosp.“ itd. čitati: „nekteri „visokoučeni“ gosp. itd.“ (to je: mož, kteri se sam med „visokoučene“ Hervate šteje) kar se — za odvernjenje vsakojakega napčnega razumljenja s tim popravlja. Pis.